

NACZOSAĆ (1) *vb pf*

inf naczosać.

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Pf od czasownika „czosać” ‘drapać’ (z subiektywnym podkreśleniem nadmierności lub dosytu); w przen:

*Zwrot: »[kim] języka naczosać« = wyszydzić, wyśmiać kogo: Ieśli mię w grubym chodząc worze vpátrzyli/ Przepowieść ze mnie wnet vczynili. Mną ięzyka náczośać [*Adversum me loquebantur Vulg Ps 68/13*] w bramie pośádzonym/ Iam ieft wieczorna pieśń opoionym. *KochPs* 100.*

Formacje współrdzenne cf CZOSAĆ.

HJ